

Fodtøjsindustrien og Fodtøjsforbruget i det sidste Aarti har undergaaet, og som Toldlovgivningen i vore Nabolande ogsaa nøje har taget i Betragtning.

Denne Udvikling kan i faa Ord udtrykkes ved, at Fodtøj er blevet lettere og lettere i Vægt, saaledes at det nu navnlig er Landbefolkningen og Arbejderne, der — i naturlig Sammenhæng med deres Beskæftigelse — benytte det gammeldags, solide, men svære Fodtøj, medens den mere velstillede Del af Bybefolkningen stadig benytter lettere og lettere Fodtøj, lige til det eleganteste Luksusfodtøj, der ikke kan blive let nok.

Det er det lette Fodtøj, der i saa stor Maalestok indføres fra Udlandet, — ikke fordi vore danske Fabrikkers Teknik og Ledelse staa tilbage for Udlandets, ej heller fordi vore faglærte Arbejdere mangle Dygtighed (de danske Skomagersvende faa i Regelen let Arbejde i Udlandet), men udelukkende fordi dette lette Luksusfodtøj altid har været saa godt som uden Toldbeskyttelse. Som allerede ovenfor bemærket giver nemlig Læder ved Udskering til Fodtøj saa meget værdiløst Affald, at naar man beregner den effektive Beskyttelse ved fra det færdige Produkts Told at trække den af Raavarerne betalte Told, bliver Resultatet slet ingen Beskyttelse paa de allerfineste Ting, og paa det almindeligere lettere Fodtøj omkring 2 pCt. af Værdien. Disse 2 pCt. repræsenterer kun en Brøkdel af den store Forskel paa Arbejdslønnen her og i Østrig — navnlig Bøhmen og Mähren, hvorfra saadant Fodtøj for en stor Del indføres — og hvor Arbejderne i denne Industri leve under særlig elendige Forhold, thi hele Familier ere der beskæftigede ved Hjemmearbejde med en utrolig ringe Fortjeneste.

For det svære Fodtøjs Vedkommende stiller Forholdet sig noget anderledes. Dette laves herhjemme ikke alene af Storindustrien, men ogsaa Landet over af talrige mindre Haandskomagemestre, navnlig i Landsbyerne, og om end der kan indføres, og ogsaa virkelig indføres, meget saadant Fodtøj fra Udlandet, støttes vi dog en Del i denne Konkurrencekamp ved de Fordringer, som det hjemlige Forbrug stiller til dette Fodtøjs Materiale, Former og solid Udførelse, — det er her som ved saa mange Varer: den jævne Mand hænger mest ved de nationale Ejendommeligheder og maa desuden nødvendigvis forlange at faa noget virkelig holdbart for sine Penge, medens de mere velstillede Klassers Forbrug følger Moden og derfor har et ganske anderledes internationalt Præg.

Det, vi altsaa savne i Forslaget om Tolden paa egentligt Læderfodtøj, er Hensyntagen til,

1) om det Fodtøj, der skal fortoldes, er Nødvendighedsfodtøj eller Luksusfodtøj,

2) at Vægten af Fodtøjet saa langt fra staa i Forhold til Værdien, at tværtimod det billigste Fodtøj fremstilles af de tungeste Materialer.

Og dette har undret os saa meget mere, som vi ved Gennemlæsning af det hele Toldlovsforslag have faaet det Indtryk, at man ellers, hvor man har kunnet, med stor Dygtighed har taget væsentligt Hensyn til, at Tolden, selv om den bestemtes efter Vægt, dog kom til at staa i et nogenlunde rimeligt Forhold til Værdien, og at Tolden endvidere helt igennem er sat højere for Luksus end for Nødvendighedsartikler.

Naar vi ovenfor have udtalt, at vore Nabolandes Toldlovgivning paa Fodtøjspositionerne have taget saadanne Hensyn, skulle vi tillade os at anføre følgende Eksempler:

Tyskland har i sin autonome Toldtarif:

Told for Fodtøj, der vejer mere end 1200 Gram Parret	85 Pf. pr. Kg.
— — — — — der vejer mellem 600 og 1200 Gram Parret	120 —
— — — — — der vejer under 600 Gram Parret	180 —

Sverige har:

Told for Fodtøj af Saffian, Karduan, farvede, pressede eller lakerede Skind	6 Kr. pr. Kg.
Told for Fodtøj af andre Lædersorter	2 —

Norge har:

Told for Fodtøj af lakeret, chagrineret, bronceret, alluneret, ferniseret eller farvet Skind i eller uden Forbindelse med andre Slags Skind	6 Kr. pr. Kg.
Told for Fodtøj af Skind eller Læder (undtagen Fedtlæder) anderledes behandlet	2 Kr. 50 Øre pr. Kg.
Told for Søstøvler og andet Skotøj af Fedtlæder	1 — 50 — —